

การเข้าถึงพระธรรมกาย คือ การแสวงหาความพอดี เราจะรู้จักความพอดี ต่อเมื่อเข้าถึงพระธรรมกาย พอไปถึงตรงนั้นแล้ว มันรู้สึกพอ ไม่ต้องการอะไรที่มากไปกว่านี้ อยากจะศึกษาวิชาธรรมกาย ไม่ปรารถนาสิ่งที่มีมนุษย์เขาปรารถนา กัน คือ ลาภ ยศ สรรเสริญ ทรัพย์สิน เงินทอง คล้าย ๆ กับมันพ้นระดับนั้นไปแล้ว มันเลื่อนขั้นของชีวิตไปอีกระดับหนึ่งแล้ว

ครูไม่ใหญ่อยากให้ทุกคนเข้าถึงนะ ให้รักการปฏิบัติ อย่าไปท้อแท้ ถ้าตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันจริง ๆ ก็ต้องได้ ไม่ได้ไม่มี ยกเว้นว่า บ้า จิตประสาท หรือเป็นโรคเอ๋อเท่านั้น คนตาบอดแต่กำเนิดยังเห็นเลย คนตาดีทำไมจะไม่เห็น มันง่าย ๆ

เพราะฉะนั้น เราจะนับวันนี้เป็นวันที่ ๑ นับจากวันออกพรรษา เราจะนับอย่างนี้กันไปเลย หลังจากนับ ๑ จากวันเข้าพรรษามาแล้ว ออกพรรษาก็ลุล่วงกันสะบัดหันเหלקกันไปเลย

๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

เมื่อเข้าถึงจึงรู้สึกพอ (๒)

นับจากวันออกพรรษาได้ ๓ วันแล้ว เราได้วอร์ม ๆ ปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ในพรรษามาแล้ว บางคนก็สมหวัง บางคนก็เกือบจะสมหวัง เพราะฉะนั้นที่เกือบจะสมหวัง ออกพรรษาแล้วก็ลุล่วงให้สมหวังให้ได้ เพราะเรามาเกิดเพื่อการนี้ เกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง หรืออย่างน้อยก็มาสร้าง

บารมี หรือแสวงหาความสุขที่แท้จริง หาที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงที่ถูกต้อง ซึ่งทั้งหมดที่เราอยากจะหานั้นอยู่ในตัว ไม่ใช่นอกตัวเลย

หลักสำคัญก็คือการเข้าถึงพระธรรมกาย ซึ่งเป็นกายตรัสรู้ธรรม เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว เป็นพระรัตนตรัยภายใน เป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง

การแสวงหาพระธรรมกายในตัวก็คือ การแสวงหาความพอดี บางทีมีคำถามว่า แคไหนพอดี ตอบยากเหมือนกันนะ แคไหนพอดี เพราะเราไม่รู้จักพอดีมันอยู่ตรงไหน เมื่อไม่รู้จักดี มันก็เลยไม่รู้จักพอ เมื่อมันไม่พอ มันก็พร่องไปเรื่อย ๆ เพราะเจอแต่ที่มันไม่ดี ถ้าจะให้ดีก็ต้องรู้จักว่าดีอยู่ตรงไหน แล้วก็ต้องวางใจให้ถูกดี แล้วก็ให้ถึงดี ถึงจะได้ดี เพราะว่าเข้าไปถึงความพอดี

ดีทั้งหมดรวมประชุมอยู่ในพระธรรมกายเท่านั้น พอไปถึงตรงนี้แล้วมันพอ คือไม่อยากจะแสวงหาอะไรที่นอกเหนือจากนี้ ที่ปัจจุบันเขาแสวงหาไปเรื่อย ๆ เพราะไปเจอที่มันไม่ดี มันก็พร่อง ถมเท่าไรก็ไม่รู้จักเต็ม ถอนเท่าไรก็ไม่รู้จักเตียน กระจายอยู่เรื่อย ๆ และชาวโลกมักจะดับความกระหายด้วยน้ำทะเล กระหายที่ก็ดื่มน้ำทะเล ดื่มเท่าไรก็ไม่หายกระหาย เพราะมันเค็ม แต่เมื่อไรเจอน้ำฝน เจอน้ำสะอาด เมื่อนั้นมันถึงจะดับความกระหายได้

ความเร่าร้อนในใจเช่นเดียวกัน กระหายที่ทำให้ใจพร่องเป็นนิจ มันจะหมดไปเมื่อเข้าถึงพระธรรมกาย ที่พระธรรมกายดีก็เพราะท่านเป็นของแท้ เป็นแหล่งกำเนิดแห่งความสุขที่แท้จริงไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย เป็นนิรันดร์ แต่ของนอกกายที่แสวงหากัน ไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ ล้วนตกอยู่ในไตรลักษณ์ เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เดียวก็ผูกพัน เมื่อมันผูกพันมันก็ทุกข์ ก็พร่องเข้าไปเรื่อย ๆ พักเดียวก็หายเห่อต้องหาใหม่อีกแล้ว ฉะนั้นที่เราต้องมาแสวงหา

พระธรรมกาย ก็คือ ต้องการแสวงหาจุดแห่งความสมดุลของชีวิต คือ ความพอดี เข้าถึงดีแล้วมันพอ รู้จักพอแล้ว หรือความพึงพอใจ ชีวิตเต็มอิ่มเต็มเปี่ยม ไม่ทะลุไม่เหมือนตุ่มกันรั่วอย่างนั้น

พระธรรมกายในตอนนี้แหละ...บางสิ่งที่แสวงหา